

บันทึก

เรื่อง หรือปัญหากฎหมายตามพระราชบัญญัติการฉ้อโกง พ.ศ.๒๕๖๓
(การตายโดยศาลสั่งให้เป็นคนสาบสูญ เป็นการตายที่เข้าลักษณะที่จะต้อง
ทำการสงเคราะห์ซึ่งกันและกันหรือไม่)

กระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ มท ๐๘๐๖/๕๕๗๔ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า เนื่องจากการปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติการฉ้อโกง พ.ศ.๒๕๖๓ ได้วินิจฉัยปัญหาการตายโดยศาลสั่งให้เป็นคนสาบสูญ เป็นการตายที่ไม่เข้าลักษณะที่จะต้องทำการสงเคราะห์ซึ่งกันและกันตามพระราชบัญญัติการฉ้อโกง พ.ศ.๒๕๖๓ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เป็นการสงเคราะห์ช่วยเหลือซึ่งกันและกันเมื่อมีสมาชิกถึงแก่กรรม เพื่อจะได้มีเงินเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดการศพ หรือจัดการศพและสงเคราะห์ครอบครัว เป็นการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนเฉพาะหน้า และเงินสงเคราะห์มิได้เป็นมรดกที่จะตกทอดแก่ทายาทอย่างหนึ่งอย่างใด การฉ้อโกงสงเคราะห์จึงไม่ต้องดำเนินการให้สมาชิกจ่ายเงินสงเคราะห์ให้แก่สมาชิกที่ศาลสั่งให้เป็นคนสาบสูญ ส่วนบุคคลที่ศาลได้มีคำสั่งให้เป็นบุคคลสาบสูญตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มิได้เป็นการตายอย่างแท้จริง คือ ถึงแก่กรรม แต่เป็นการตายโดยผลของกฎหมายทั้งนี้ เพื่อเปิดโอกาสให้ทายาทเข้าจัดการทรัพย์สินหรือเข้ารับมรดกของผู้นั้นได้ มิฉะนั้นบุคคลอื่นจะเข้าไปจัดการทรัพย์สินหรือให้ทรัพย์สินนั้นตกแก่ทายาทมิได้ และคำสั่งให้บุคคลสาบสูญนั้นอาจถอนได้ ถ้าพิสูจน์ได้ว่าบุคคลที่สาบสูญนั้นยังคงมีชีวิตอยู่ บุคคลผู้ที่ศาลมีคำสั่งสาบสูญก็จะมีฐานะเป็นบุคคลตามเดิม

การวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวข้างต้นนั้น หากคณะกรรมการกฤษฎีกาวินิจฉัยเป็นอย่างอื่นแล้ว กระทรวงมหาดไทยจะได้นำไปเป็นบรรทัดฐานในการปฏิบัติงานต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวและได้ฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมประชาสงเคราะห์) แล้ว มีความเห็นดังนี้

พระราชบัญญัติการฉ้อโกง พ.ศ.๒๕๖๓ มาตรา ๔^๑ได้บัญญัติบทนิยามคำว่า “การฉ้อโกง” ว่า กิจการที่บุคคลหลายคนตกลงเข้ากันเพื่อทำการ

^๑มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“การฉ้อโกง” หมายความว่า กิจการที่บุคคลหลายคนตกลงเข้ากันเพื่อทำการสงเคราะห์ซึ่งกันและกันในการจัดการศพ หรือจัดการศพและสงเคราะห์ครอบครัวของบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่ตกลงเข้ากันนั้นซึ่งถึงแก่ความตาย และมีได้ประสงค์จะหาทำไรเพื่อแบ่งปันกัน

สงเคราะห์ซึ่งกันและกันในการจัดการศพ หรือจัดการศพและสงเคราะห์ครอบครัวของบุคคลหนึ่ง บุคคลใดที่ตกลงเข้ากันนั้นซึ่งถึงแก่ความตาย และมีได้ประสงค์จะหาทำไรเพื่อแบ่งปันกัน การถึงแก่ความตายของสมาชิกสมาคมฌาปนกิจสงเคราะห์ หรือสมาชิกการฌาปนกิจสงเคราะห์ของส่วนราชการ องค์การของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจ ที่จะต้องสงเคราะห์ซึ่งกันและกันตามบทนิยามดังกล่าวนั้น หมายถึง การตายที่น่าศพมาพิสูจน์ให้เจ้าหน้าที่ออกใบมรณบัตรได้ (การตายตามธรรมชาติ) และการตายที่กฎหมายถือว่าถึงความตายโดยศาลมีคำสั่งแสดงความสาบสูญตามมาตรา ๖๕^๒ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ด้วย เพราะเหตุว่าการฌาปนกิจสงเคราะห์แม้จะถือว่ามิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาทำไรเพื่อแบ่งปันกัน ก็ต้องนับว่ามีวัตถุประสงค์ไม่เฉพาะช่วยในการจัดการศพเท่านั้น แต่ยังประสงค์ที่จะสงเคราะห์ครอบครัวของผู้ตายด้วย มิใช่มีวัตถุประสงค์แต่เพียงเพื่อแก้ไขปัญหาค่าความเดือดร้อนเฉพาะหน้าเมื่อมีสมาชิกถึงแก่ความตายธรรมดาตามที่กระทรวงมหาดไทยกล่าวอ้าง และมีใช้ต้องมีศพให้ต้องจัดการแต่อย่างเดียว ฉะนั้น จึงต้องตีความว่า ความตาย นั้น ย่อมหมายถึงความตายโดยศาลมีคำสั่งแสดงความสาบสูญด้วย ถ้าหากภายหลังพิสูจน์ได้ว่าบุคคลที่สาบสูญยังคงมีชีวิตอยู่และศาลได้ถอนคำสั่งแสดงความสาบสูญนั้นก็ เป็นเรื่องที่จะต้องบังคับตามมาตรา ๖๖^๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งอาจจะต้องคืนเงินจำนวนนั้นหรือไม่ต้องคืนก็ได้ตามมาตรา ๖๖ วรรคสอง ที่บัญญัติว่า บุคคลผู้ได้ทรัพย์สินมาเนื่องแต่การที่ศาลสั่งแสดงความสาบสูญ แต่ต้องเสียชีวิตของตนไปเพราะศาลสั่งถอนคำสั่งแสดงความสาบสูญนั้น จำต้องส่งคืนทรัพย์สินแต่เพียงเท่าที่ยังได้เป็นลากแก่ตนอยู่เท่านั้น

ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖) ดังกล่าวข้างต้น อยู่ในแนวเดียวกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ ที่ ๑๔/๒๕๒๘ เรื่อง นางบรรจง ไสสมบุรณ์ ร้องทุกข์ขอให้กรมประชาสงเคราะห์จ่ายเงินค่าฌาปนกิจสงเคราะห์^๔ ซึ่งรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) สั่งและปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรีได้มีคำสั่งให้กรมประชาสงเคราะห์ดำเนินการตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์^๕ดังกล่าว และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งคำสั่งนั้นให้กระทรวงมหาดไทย^๖และกรมประชาสงเคราะห์^๗ทราบแล้ว

^๒มาตรา ๖๕ บุคคลอันศาลได้มีคำสั่งให้เป็นคนสาบสูญแล้วนั้น ท่านให้ถือว่าถึงความตายเมื่อครบกำหนดระยะเวลาดังได้ระบุไว้ในมาตราก่อนนั้น

^๓มาตรา ๖๖ ถ้าพิสูจน์ได้ว่าบุคคลที่สาบสูญนั้นยังคงมีชีวิตอยู่ก็ดี หรือว่าตายในเวลาอื่นผิดไปจากเวลาดังระบุไว้ในมาตราก่อนนั้นก็ดี เมื่อบุคคลผู้นั้นเองหรือผู้ใดคนหนึ่งผู้มีส่วนได้เสียหรือพนักงานอัยการร้องขอต่อศาลฯ จะต้องถอนคำสั่งแสดงความสาบสูญนั้นให้ แต่การถอนคำสั่งนี้ย่อมไม่กระทบกระทั่งถึงความสมบูรณ์แห่งการทั้งหลาย อันได้ทำไปโดยสุจริตในระหว่างเวลาตั้งแต่ศาลมีคำสั่งแสดงความสาบสูญจนถึงเวลาถอนคำสั่งนั้นแต่อย่างหนึ่งอย่างใด

อนึ่ง บุคคลผู้ได้ทรัพย์สินมาเนื่องแต่การที่ศาลสั่งแสดงความสาบสูญ แต่ต้องเสียชีวิตตนไปเพราะศาลสั่งถอนคำสั่งแสดงความสาบสูญนั้น จำต้องส่งคืนทรัพย์สินแต่เพียงเท่าที่ยังได้เป็นลากแก่ตนอยู่เท่านั้น

^๔โปรดดูเอกสารแนบท้ายหมายเลข ๑

^๕โปรดดูเอกสารแนบท้ายหมายเลข ๒

^๖โปรดดูเอกสารแนบท้ายหมายเลข ๓

สรุปแล้ว การตายโดยศาลสั่งให้เป็นคนสาบสูญ เป็นการตายที่เข้าลักษณะที่ต้องทำการสงเคราะห์ซึ่งกันและกันตามพระราชบัญญัติการฌาปนกิจสงเคราะห์ พ.ศ.๒๕๑๗ เพราะเหตุว่าการฌาปนกิจสงเคราะห์มีวัตถุประสงค์ไม่เฉพาะช่วยในการจัดการศพเท่านั้น แต่ยังประสงค์ที่จะสงเคราะห์ครอบครัวของผู้ตายด้วย ถ้าหากภายหลังศาลได้ออนคำสั่งแสดงความสาบสูญนั้น ก็ต้องบังคับตามมาตรา ๖๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

(ลงชื่อ) อมร จันทรสมบูรณ์

(นายอมร จันทรสมบูรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤษภาคม ๒๕๒๘

เอกสารแนบท้ายหมายเลข ๑
เรื่องร้องทุกข์รับที่ ๑๒๔/๒๕๒๗

(สำเนา)

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์

ที่ ๑๔/๒๕๒๘

เรื่อง นางบรรจง ไสสมบูรณ์ ร้องทุกข์ขอให้กรมประชาสงเคราะห์
จ่ายเงินค่าฌาปนกิจสงเคราะห์

นางบรรจง ไสสมบูรณ์ ได้ยื่นคำร้องทุกข์ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๒๗ สรุปลได้ว่า นายเกษร ไสสมบูรณ์ สามีของผู้ร้องทุกข์ ซึ่งเดิมรับราชการอยู่ที่กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย ในตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์ ได้สมัครเป็นสมาชิกของการฌาปนกิจสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์ ประเภทสามัญ เลขทะเบียนที่ ๗๐๕ ต่อมาในปี ๒๕๑๔ นายเกษรฯ ได้ออกจากราชการเพราะเหตุสุขภาพ หลังจากออกจากราชการแล้วนายเกษรฯ ได้ส่งค่าฌาปนกิจให้แก่กรมประชาสงเคราะห์ตลอดมา เมื่อปี ๒๕๑๗ นายเกษรฯ ได้หายไปจากบ้าน และมิได้กลับมาเลยจนกระทั่งบัดนี้ ตั้งแต่นายเกษรฯ หายออกจากบ้านไป ผู้ร้องทุกข์ก็ได้ส่งเงินค่าฌาปนกิจให้แก่กรมประชาสงเคราะห์ตามระเบียบตลอดมาจนกระทั่งปัจจุบัน ต่อมาผู้ร้องทุกข์ได้ไปยื่นคำร้องต่อศาลแพ่ง ขอให้ศาลมีคำสั่งให้นายเกษรฯ เป็นบุคคลสาบสูญ และศาลได้มีคำสั่งให้นายเกษร ไสสมบูรณ์ เป็นบุคคลสาบสูญตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๒๗ หลังจากศาลแพ่งได้มีคำสั่งให้นายเกษรฯ สามีของผู้ร้องทุกข์เป็นบุคคลสาบสูญแล้ว ผู้ร้องทุกข์ได้ไปติดต่อกรมประชาสงเคราะห์เพื่อขอรับเงินค่าฌาปนกิจสงเคราะห์ แต่เจ้าหน้าที่ของกรมประชาสงเคราะห์ได้ปฏิเสธคำขอของผู้ร้องทุกข์ โดยอ้างว่าไม่มีใบมรณบัตร หากผู้ร้องทุกข์ต้องการเงินค่าฌาปนกิจสงเคราะห์จะต้องนำใบมรณบัตรของนายเกษรฯ มาแสดงด้วย ผู้ร้องทุกข์เห็นว่า การที่ศาลแพ่งมีคำสั่งให้นายเกษรฯ เป็นบุคคลสาบสูญแล้ว ตามกฎหมายถือว่านายเกษรฯ ถึงแก่ความตายแล้ว ผู้ร้องทุกข์จึงมีสิทธิที่จะได้รับเงินค่าฌาปนกิจสงเคราะห์ คำปฏิเสธของเจ้าหน้าที่กรมประชาสงเคราะห์ดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ร้องทุกข์จึงร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ขอให้พิจารณาสั่งให้กรมประชาสงเคราะห์จ่ายเงินค่าฌาปนกิจสงเคราะห์ให้แก่ผู้ร้องทุกข์

กรมประชาสงเคราะห์ซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบได้ชี้แจงข้อเท็จจริง สรุปลได้ว่า ผู้ร้องทุกข์ได้ยื่นเรื่องราวขอรับเงินสงเคราะห์ของนายเกษร ไสสมบูรณ์ สามีของผู้ร้องทุกข์ ซึ่งเป็นสมาชิกการฌาปนกิจสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์ เนื่องจากศาลได้มีคำสั่งให้สามีของผู้ร้องทุกข์เป็นคนสาบสูญแล้ว เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๒๗ แต่คณะกรรมการดำเนินการการฌาปนกิจสงเคราะห์ได้พิจารณาเรื่องนี้แล้วเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๒๗ และที่ประชุมมีมติเป็นเอกฉันท์ว่า ไม่สามารถจ่ายเงินสงเคราะห์ให้ได้ตามระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการฌาปนกิจสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์พ.ศ.๒๕๒๕ และตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการฌาปนกิจสงเคราะห์ พ.ศ.๒๕๑๗ เพราะไม่ได้นำไปจัดการศพตามวัตถุประสงค์ คณะกรรมการฯ

จึงได้มีมติให้นำเรื่องเสนอนายทะเบียนการฉกฉวยที่ดินของส่วนราชการ องค์การของรัฐ และรัฐวิสาหกิจพิจารณาเพื่อจะได้ถือเป็นแนวปฏิบัติต่อไป นายทะเบียนการฉกฉวยที่ดินของส่วนราชการ องค์การของรัฐและรัฐวิสาหกิจได้พิจารณาแล้วเห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการการดำเนินการการฉกฉวยที่ดิน เพราะการดำเนินการการฉกฉวยที่ดิน สงเคราะห์ตามพระราชบัญญัติดังกล่าวนี้ วัตถุประสงค์ของการดำเนินการกิจการนี้ได้กำหนดให้ สมาชิกตกลงสงเคราะห์ซึ่งกันและกันในการจัดการศพหรือจัดการศพและสงเคราะห์ครอบครัวของ สมาชิกที่ถึงแก่ความตาย เป็นการแบ่งเบาภาระความเดือดร้อนทางค่าใช้จ่ายอันเป็นการป้องกัน และแก้ไขความเดือนร้อนเฉพาะหน้า เมื่อบุคคลที่ตกลงเข้ากันถึงแก่ความตาย นอกจากนี้เงิน สงเคราะห์ก็มิได้เป็นมรดกที่จะต้องตกทอดแก่ทายาทอย่างหนึ่งอย่างใด บุคคลที่ศาลมีคำสั่งให้ เป็นคนسابสูญมิได้เป็นบุคคลที่ถึงแก่ความตาย ดังนั้น การที่คณะกรรมการฯ มีมติให้จัดให้มีการ สงเคราะห์ซึ่งกันและกันในหมู่สมาชิกสำหรับกรณีศาลมีคำสั่งให้สมาชิกเป็นคนسابสูญ จึงเป็น การดำเนินงานเป็นไปตามวัตถุประสงค์ตามพระราชบัญญัติการฉกฉวยที่ดิน พ.ศ. ๒๕๑๗ แล้ว

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ (คณะที่ ๑) ได้พิจารณาคำร้องทุกข์นี้ประกอบ กับบันทึกตอบของหน่วยงานที่รับผิดชอบ (กรมประชาสงเคราะห์) แล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ ร้องทุกข์เป็นภรรยาของนายเกษร ไสสมบุญ โดยได้จดทะเบียนสมรสเมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๑๕ และมีบุตรด้วยกัน ๔ คน นายเกษรฯ สามีของผู้ร้องทุกข์นี้เดิมรับราชการอยู่ที่กรม ประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย ในตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์ และเป็นสมาชิกของการ ฉกฉวยที่ดิน กรมประชาสงเคราะห์ ประเภทสามัญ เลขทะเบียน ๗๐๕ ต่อมาในปี ๒๕๑๕ กรมประชาสงเคราะห์ได้ให้นายเกษรฯ ออกจากราชการเนื่องจากเหตุทุพพลภาพ หลังจากออก จากราชการแล้วนายเกษรฯ ได้ชำระค่าฉกฉวยที่ดินตลอดมา จนกระทั่งเมื่อปี ๒๕๑๗ นาย เกษรฯ ได้หายไปจากบ้านและมิได้กลับมาอีกเลย ซึ่งในช่วงระยะเวลาดังกล่าวนี้อันผู้ร้องทุกข์ได้ ดำเนินการชำระเงินค่าฉกฉวยที่ดินตามระเบียบการฉกฉวยที่ดิน กรมประชาสงเคราะห์ให้แก่กรมประชาสงเคราะห์แทนนายเกษรฯ ผู้สามีตลอดมามิได้ขาด และ ภายหลังจากที่นายเกษรฯ ได้หายไปจากบ้านประมาณ ๑๐ ปี ผู้ร้องทุกข์จึงได้ไปยื่นคำร้องต่อศาล แ่งเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งให้นายเกษรฯ เป็นบุคคลسابสูญ ศาลแ่งได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๒๗ ให้นายเกษรฯ เป็นคนسابสูญ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๒๗ ผู้ร้อง ทุกข์ได้ยื่นเรื่องราวเพื่อขอรับเงินสงเคราะห์ของนายเกษรฯ ผู้สามี ต่อกรมประชาสงเคราะห์ โดย ไม่มีใบมรณบัตรของนายเกษรฯ มาแสดง คณะกรรมการดำเนินการการฉกฉวยที่ดิน กรมประชาสงเคราะห์ ได้ทำการพิจารณาเรื่องการขอรับเงินสงเคราะห์ของผู้ร้องทุกข์ ในการประชุม เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๒๗ แล้ว มีมติเป็นเอกฉันท์ว่าไม่สามารถที่จะจ่ายเงินสงเคราะห์ให้แก่ผู้ ร้องทุกข์ได้ เนื่องจากมิได้นำไปจัดการศพตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ในข้อ ๘ ของ

ข้อ ๘ การฉกฉวยที่ดิน มีวัตถุประสงค์เพื่อทำการสงเคราะห์ซึ่งกันและกันในการ จัดการศพและสงเคราะห์ครอบครัวของสมาชิกซึ่งถึงแก่ความตาย ด้วยเงินสงเคราะห์โดยไม่ประสงค์จะหากำไร

ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ ว่าด้วยการฌาปนกิจสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์ พ.ศ. ๒๕๒๕ ประกอบกับมาตรา ๔^๒ แห่งพระราชบัญญัติการฌาปนกิจสงเคราะห์ พ.ศ. ๒๕๑๗ ซึ่งนายทะเบียนการฌาปนกิจสงเคราะห์ของส่วนราชการ องค์การของรัฐและรัฐวิสาหกิจเห็นด้วยกับมติของคณะกรรมการดำเนินการฌาปนกิจสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์ เพราะการดำเนินการการฌาปนกิจสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัติการฌาปนกิจสงเคราะห์ พ.ศ. ๒๕๑๗ นั้น วัตถุประสงค์ของการดำเนินการนี้ได้กำหนดให้สมาชิกตกลงสงเคราะห์ซึ่งกันและกันในการจัดการศพ หรือจัดการศพและสงเคราะห์ครอบครัวของสมาชิกที่ถึงแก่ความตาย เป็นการแบ่งเบาภาระความเดือดร้อนทางค่าใช้จ่าย อันเป็นการป้องกันและแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนเฉพาะหน้าเมื่อบุคคลที่ตกลงเข้ากันถึงแก่ความตาย และเงินสงเคราะห์นี้มีได้เป็นมรดกที่จะต้องตกทอดแก่ทายาทอย่างหนึ่งอย่างใด^๓บุคคลที่ศาลมีคำสั่งให้เป็นคนสาบสูญมิได้เป็นบุคคลที่ถึงแก่ความตาย ดังนั้น มติของคณะกรรมการฯ ดังกล่าวจึงเป็นการดำเนินงานที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ตามพระราชบัญญัติการฌาปนกิจสงเคราะห์ พ.ศ. ๒๕๑๗ แล้ว

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ (คณะที่ ๑) พิจารณาแล้วเห็นว่า ในเบื้องต้นสมควรจะได้พิจารณาถึงเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการฌาปนกิจสงเคราะห์ พ.ศ. ๒๕๑๗ ซึ่งปรากฏตามมาตรา ๔ แห่งร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวของกระทรวงมหาดไทยว่า ““การฌาปนกิจสงเคราะห์” หมายความว่า การที่บุคคลหลายคนตกลงเข้ากันเพื่อทำการสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน อันมิใช่เป็นการหาผลกำไรเพื่อแบ่งปันกัน ในกรณีที่บุคคลหนึ่งบุคคลใดในบรรดาผู้ที่ทำความตกลงกันนั้นถึงแก่ความตาย” และในการพิจารณาตรวจแก้ไขร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวของคณะกรรมการกฤษฎีกาได้แก้ไขถ้อยคำในบทนิยามดังกล่าวเป็นว่า ““การฌาปนกิจสงเคราะห์” หมายความว่า กิจการที่บุคคลหลายคนตกลงเข้ากันเพื่อทำการสงเคราะห์ซึ่งกันและกันในการจัดการศพ หรือจัดการศพและสงเคราะห์ครอบครัวของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่ตกลงเข้ากันนั้นซึ่ง

มาแบ่งปันกัน

^๒มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“การฌาปนกิจสงเคราะห์” หมายความว่า กิจการที่บุคคลหลายคนตกลงเข้ากันเพื่อทำการสงเคราะห์ซึ่งกันและกันในการจัดการศพ หรือจัดการศพและสงเคราะห์ครอบครัวของบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่ตกลงเข้ากันนั้นซึ่งถึงแก่ความตาย และมีได้ประสงค์จะหาทำไรเพื่อแบ่งปันกัน

ฯลฯ

ฯลฯ

^๓ข้อ ๒๔ บุคคลซึ่งมีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์ ได้แก่บุคคลตามลำดับดังนี้

(๑) บุคคลที่สมาชิกแสดงความจำนงไว้ในใบสมัคร หรือแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไว้กับการฌาปนกิจสงเคราะห์ ให้เป็นผู้รับเงินสงเคราะห์

(๒) สามีหรือภริยาและบุตรของสมาชิก

(๓) บิดามารดาของสมาชิก

(๔) ผู้อยู่ในอุปการะของสมาชิกและอุปการะสมาชิก

เงินสงเคราะห์ถือว่าเป็นเงินที่การฌาปนกิจสงเคราะห์จ่ายสงเคราะห์ในการจัดการศพและสงเคราะห์ครอบครัวของสมาชิกที่ถึงแก่ความตายตามระเบียบนี้ และไม่ถือว่าเป็นมรดกของสมาชิกผู้ถึงแก่ความตาย

ถึงแก่ความตาม และมีได้ประสงค์จะหาทำไรเพื่อแบ่งปันกัน” ส่วนการให้การสงเคราะห์พระราชบัญญัติการฌาปนกิจสงเคราะห์ พ.ศ.๒๕๑๗ บัญญัติให้เป็นไปตามข้อบังคับของสมาคมฯ ซึ่งจะมีข้อกำหนดเกี่ยวกับวิธีการชำระเงินและวิธีการจ่ายเงินสงเคราะห์ และ “เงินสงเคราะห์” นี้ ตามคำนิยามในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวให้ความหมายว่า “....ค่าจัดการศพและสงเคราะห์ครอบครัวของสมาชิกซึ่งถึงแก่ความตาย....” ดังนั้น ความมุ่งหมายในการฌาปนกิจสงเคราะห์จึงมุ่งหมายถึงการให้ความช่วยเหลือในการจัดการศพและการให้การสงเคราะห์ครอบครัวของสมาชิกที่ถึงแก่ความตายนั่นด้วย

กรณีนายเกษร ไสสมบุรณ์ นี้เป็นสมาชิกของการฌาปนกิจสงเคราะห์ของกรมประชาสงเคราะห์ ซึ่งตามระเบียบของกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยเรื่องดังกล่าวได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ในข้อ ๘ “ตรงกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติดังกล่าว และในส่วนที่เกี่ยวกับการชำระเงินสงเคราะห์ในระเบียบดังกล่าว ข้อ ๒๑ “ก็มีได้กำหนดบังคับว่าผู้ใดจะต้องเป็นผู้ชำระเงินสงเคราะห์ จึงอาจมีการชำระแทนกันได้ นอกจากนี้เมื่อสมาชิกถึงแก่ความตายข้อ ๒๔ (๒)” ได้กำหนดให้ภริยาของสมาชิกมีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์ด้วย

เมื่อข้อเท็จจริงในเรื่องร้องทุกข์นี้เป็นปรากฏว่า นายเกษร ไสสมบุรณ์ สามีของผู้ร้องทุกข์เป็นสมาชิกของการฌาปนกิจสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์ และต่อมาถูกศาลสั่งให้เป็นคนสาบสูญ ผู้ร้องทุกข์จึงยื่นเรื่องขอรับเงินสงเคราะห์ของนายเกษร ไสสมบุรณ์ ซึ่งเป็นสามี แม้ผู้ร้องทุกข์ไม่มีใบมรณบัตรของนายเกษร ไสสมบุรณ์ มาแสดง แต่การที่นายเกษร ไสสมบุรณ์ ได้หายไปจากภูมิลำเนาและศาลสั่งให้เป็นคนสาบสูญ ซึ่งตามมาตรา ๖๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ได้บัญญัติให้ถือว่าบุคคลที่ศาลสั่งให้เป็นคนสาบสูญเป็นบุคคลที่ถึงแก่ความตายแล้ว ก็ต้องถือว่านายเกษร ไสสมบุรณ์ ได้ถึงแก่ความตายตามพระราชบัญญัติการฌาปนกิจสงเคราะห์ พ.ศ.๒๕๑๗ ด้วย ส่วนที่กรมประชาสงเคราะห์อ้างว่าในกรณีนี้มีใบมรณบัตรมาแสดงนั้น คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ (คณะที่ ๑) เห็นว่า การตายในบางกรณีไม่อาจนำศพมาพิสูจน์ให้เจ้าหน้าที่ออกใบมรณบัตรได้ เช่น การประสบอุบัติเหตุทางน้ำหรือทางอากาศ และไม่สามารถค้นหาศพมาได้ เป็นต้น ในกรณีเช่นนี้ อาจทำให้ผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์ของสมาชิกดังกล่าวไม่ได้รับเงินเนื่องจากไม่มีใบมรณบัตรมาแสดง ซึ่งน่าจะไม่เป็นธรรม และนอกจากนั้นการจัดการศพผู้ตายอย่างไรย่อมเป็นสิทธิของบุคคลผู้ได้รับเงินสงเคราะห์ตามระเบียบว่าด้วยการฌาปนกิจสงเคราะห์ที่จะดำเนินการตามขนบธรรมเนียม ตามจารีตประเพณี หรือตามลัทธิศาสนาของแต่ละบุคคลที่ชอบจะกระทำได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าว คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ (คณะที่ ๑) เห็นว่าในกรณี

^๕โปรดดูเชิงอรรถ (๑)

^๖ข้อ ๒๑ การชำระเงินค่าสมัครและเงินสงเคราะห์ ให้ชำระต่อเหรียญกฐน สำนักงานของการฌาปนกิจสงเคราะห์

^๗โปรดดูเชิงอรรถ (๓)

^๘มาตรา ๖๕ บุคคลอันศาลได้มีคำสั่งให้เป็นคนสาบสูญแล้วนั้น ท่านให้ถือว่าถึงแก่ความตายเมื่อครบกำหนดระยะเวลาดังได้ระบุไว้ในมาตราก่อนหน้านี้

นี้เมื่อถือนายเกษร ไสสมบุรณ์ ถึงแก่ความตายตามมาตรา ๖๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์โดยมีคำสั่งศาลมาแสดงแทนใบมรณบัตร และในขณะที่ตายนายเกษรฯ ยังเป็นสมาชิกการฌาปนกิจสงเคราะห์ของกรมประชาสัมพันธ์อยู่ และได้มีการส่งเงินสงเคราะห์ตลอดมาโดยมิได้มีการฝ่าฝืนระเบียบของกรมประชาสัมพันธ์ในเรื่องการฌาปนกิจสงเคราะห์แต่อย่างใด การที่คณะกรรมการดำเนินการฌาปนกิจสงเคราะห์ กรมประชาสัมพันธ์ ไม่จ่ายเงินฌาปนกิจสงเคราะห์ให้ผู้ร้องทุกข์ซึ่งเป็นภริยาของนายเกษร ไสสมบุรณ์ และมีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์ตามระเบียบของกรมประชาสัมพันธ์ว่าด้วยการฌาปนกิจสงเคราะห์ ข้อ ๒๔ จึงเป็นการกระทำที่ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ของการฌาปนกิจสงเคราะห์และบทบัญญัติของกฎหมาย สมควรที่นายกรัฐมนตรีจะสั่งการให้กรมประชาสัมพันธ์ กระทรวงมหาดไทย จ่ายเงินฌาปนกิจสงเคราะห์ให้แก่ผู้ร้องทุกข์รายนี้ตามกฎหมายต่อไป

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ (คณะที่ ๑)

กุมภาพันธ์ ๒๕๒๘

นายรัตน์ ศรีไกรวิน

หัวหน้าคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์

นายเดช วุฒิสงห์ชัย

กรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์

พลเอก บุญเรือน บัวจัญญ

กรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์

นายวัฒนา รัตนวิจิตร

กรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์

นายถวิล วิสุทธิจินดา

กรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์

เอกสารแนบท้ายหมายเลข ๒

(สำเนา)

ที่ นร ๐๑๐๘/๓๒๕๕

สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กทม.๑๐๓๐๐

๑๔ มีนาคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขอเสนอคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ (กรณีนางบรรจง ไสสมบุรณ์
ร้องทุกข์ขอให้กรมประชาสัมพันธ์จ่ายเงินค่าฌาปนกิจสงเคราะห์)

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

อ้างถึง หนังสือ ที่ นร ๐๕๐๑/ร.๔๑๑ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘

ตามหนังสือดังกล่าวถึง แจ้งผลการวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ (คณะที่ ๑) กรณีนางบรรจง ไสสมบุรณ์ ร้องทุกข์ขอให้กรมประชาสัมพันธ์จ่ายเงินค่าฌาปนกิจสงเคราะห์ เนื่องจากนายเกษร ไสสมบุรณ์ สามีผู้ร้องทุกข์เป็นคนสาบสูญ ไปเพื่อฯพณฯ นายกรัฐมนตรี พิจารณาสั่งการตามมาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ.๒๕๖๒ โดยคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์มีมติว่า สมควรที่ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาล สั่งการให้กรมประชาสัมพันธ์จ่ายเงินค่าฌาปนกิจสงเคราะห์ให้แก่ผู้ร้องทุกข์รายนี้ตามกฎหมายต่อไป เนื่องจากศาลแพ่งได้มีคำสั่งให้นายเกษรฯ เป็นคนสาบสูญซึ่งตามมาตรา ๖๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ให้ถือว่านายเกษรฯ ได้ถึงแก่ความตายแล้ว กรณีจึงต้องถือว่านายเกษรฯ ได้ถึงแก่ความตายตามนัยพระราชบัญญัติ ฌาปนกิจสงเคราะห์ พ.ศ.๒๕๑๗ ด้วย นั้น

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) สั่งและปฏิบัติราชการ แทนนายกรัฐมนตรี ได้พิจารณาแล้ว มีคำสั่งให้กรมประชาสัมพันธ์ดำเนินการ ตามมติ คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) พลเรือตรี ประกอบ วะสีนนท์

(ประกอบ วะสีนนท์)

รองเลขาธิการนายกรัฐมนตรีฝ่ายการเมือง
ปฏิบัติราชการแทน เลขาธิการนายกรัฐมนตรี

กองงานคณะที่ปรึกษาและกรรมการ
โทร. ๒๘๑๒๑๔๔

เอกสารแนบท้ายหมายเลข ๓

(สำเนา)

ที่ นร ๐๕๐๑/ร.๕๘๙

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ทำเนียบวังหน้า กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๒๘ มีนาคม ๒๕๒๘

เรื่อง แจ้งผลการวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ (กรณีนางบรรจง ไสสมบุรณ์ ร้องทุกข์ขอให้
กรมประชาสงเคราะห์จ่ายเงินค่าฌาปนกิจสงเคราะห์)

เรียน ปลัดกระทรวงมหาดไทย

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๕๐๑/ร.๑๕๐๗ ลงวันที่ ๑๙
ตุลาคม ๒๕๒๗สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑) สำเนาคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ ที่ ๑๔/๒๕๒๘
(๒) สำเนาหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี
ที่ นร ๐๑๐๘/๓๒๕๕ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๒๘

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งการขอทราบ
ข้อเท็จจริงจากกรมประชาสงเคราะห์ เพื่อประกอบการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์กรณีนางบรรจง ไส
สมบุรณ์ ร้องทุกข์ขอให้กรมประชาสงเคราะห์จ่ายเงิน ค่าฌาปนกิจสงเคราะห์ ต่อ
กระทรวงมหาดไทย พร้อมทั้งได้ขอความอนุเคราะห์ให้กระทรวงมหาดไทยติดตามการให้
ข้อเท็จจริงในเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวของกรมประชาสงเคราะห์ด้วย ดังความละเอียดทราบแล้ว นั้น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาใคร่ขอเรียนชี้แจงให้ทราบว่า คณะกรรมการ
วินิจฉัยร้องทุกข์ (คณะที่ ๑) ได้พิจารณาเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวแล้ว มีคำวินิจฉัยเสนอไปยัง
นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาล เพื่อพิจารณาสั่งการตามนัยมาตรา ๔๘ และ ๔๙ แห่ง
พระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ.๒๕๒๒ ซึ่งบัดนี้ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
(นายมีชัย ฤชุพันธุ์) สั่งและปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี ได้พิจารณาและมีคำสั่งให้
ดำเนินการตามมติของคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ กล่าวคือ ให้กรมประชาสงเคราะห์จ่ายเงิน
ค่าฌาปนกิจสงเคราะห์ให้แก่ผู้ร้องทุกข์รายนี้ตามกฎหมายต่อไป ดังปรากฏรายละเอียดตามสิ่งที่ส่ง
มาด้วย (๑) และ (๒) ตามลำดับ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอขอบพระคุณที่ได้กรุณาให้ความร่วมมือด้วยดี
ตลอดมา

ขอแสดงความนับถือ

(ลายมือชื่อ) วัฒนา รัตนวิจิตร

(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานเลขานุการกรม

โทร. ๒๒๒๐๒๐๖ - ๙

(งานร้องทุกข์ คณะที่ ๑)

เอกสารแนบท้ายหมายเลข ๔

(สำเนา)

ที่ นร ๐๕๐๑/ร.๕๘๘

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ทำช่างวังหน้า กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๒๘ มีนาคม ๒๕๒๘

เรื่อง แจ้งผลการวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ (กรณีนางบรรจง ไสสมบุรณ์ ร้องทุกข์ขอให้
กรมประชาสงเคราะห์จ่ายเงินค่าฌาปนกิจสงเคราะห์)

เรียน อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์

อ้างถึง (๑) หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๕๐๑/ร.๑๕๐๖

ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๒๗

(๒) หนังสือกรมประชาสงเคราะห์ ที่ มท ๐๘๐๒/๑๓๗๗๖๘

ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๒๗

สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑) สำเนาคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ ที่ ๑๔/๒๕๒๘

(๒) สำเนาหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ นร ๐๑๐๘/๓๒๕๕

ลงวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๒๘

ตามหนังสือที่อ้างถึง (๑) สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ขอทราบข้อเท็จจริงและการดำเนินงานของกรมประชาสงเคราะห์ กรณีนางบรรจง ไสสมบุรณ์ ร้องทุกข์ว่า นายเกษร ไสสมบุรณ์ สามีของผู้ร้องทุกข์ซึ่งเป็นสมาชิกการฌาปนกิจสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์ ได้หายไปจากบ้านเมื่อปี ๒๕๑๗ และได้กลับมาอีก ต่อมาผู้ร้องทุกข์ได้ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งเพื่อให้มีคำสั่งให้นายเกษรฯ เป็นคนสาบสูญ และศาลแพ่งได้มีคำสั่งให้นายเกษรฯ เป็นคนสาบสูญแล้วเมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๒๗ ตลอดเวลาดังกล่าวจนกระทั่งถึงปัจจุบันผู้ร้องทุกข์ได้ชำระเงินค่าฌาปนกิจสงเคราะห์ตามที่กรมประชาสงเคราะห์เรียกเก็บแทนนายเกษรฯ มาโดยตลอด และภายหลังที่ศาลแพ่งได้มีคำสั่งให้นายเกษรฯ เป็นคนสาบสูญแล้ว ผู้ร้องทุกข์จึงได้ไปยื่นเรื่องราวขอรับเงินค่าฌาปนกิจสงเคราะห์จากกรมประชาสงเคราะห์ โดยแสดงคำสั่งศาลดังกล่าวแทนมรณบัตร แต่กรมประชาสงเคราะห์ได้ปฏิเสธไม่ยอมจ่ายเงินค่าฌาปนกิจสงเคราะห์ให้แก่ผู้ร้องทุกข์ โดยอ้างว่าไม่มีมรณบัตรไปแสดง ผู้ร้องทุกข์เห็นว่า การที่ศาลแพ่งได้มีคำสั่งให้นายเกษรฯ เป็นคนสาบสูญนั้นถือได้ว่านายเกษรฯ ได้ถึงแก่ความตายแล้ว จึงขอให้คณะกรรมการวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์พิจารณาสั่งให้กรมประชาสงเคราะห์จ่ายเงินค่าฌาปนกิจสงเคราะห์ให้แก่ผู้ร้องทุกข์ด้วย ซึ่งต่อมากกรมประชาสงเคราะห์ก็ได้กรุณาตอบชี้แจงเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวไปให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาทราบ ตามหนังสือที่อ้างถึง (๒) ดังความละเอียดทราบอยู่แล้ว

นั้น

คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ (คณะที่ ๑) ได้พิจารณาเรื่องร้องทุกข์รายนี้แล้ว เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า นายเกษรา สามีของผู้ร้องทุกข์เป็นสมาชิกของการฌาปนกิจสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์ ได้หายไปจากบ้านตั้งแต่ปี ๒๕๑๗ ต่อมาศาลแพ่งได้มีคำสั่งให้นายเกษรา เป็นคนสาบสูญ ซึ่งมาตรา ๖๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ให้ถือว่านายเกษรา ได้ถึงแก่ความตายแล้ว กรณีจึงต้องถือว่านายเกษรา ได้ถึงแก่ความตายตามนัยพระราชบัญญัติการฌาปนกิจสงเคราะห์ พ.ศ.๒๕๑๗ ด้วย คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ (คณะที่ ๑) จึงวินิจฉัยว่า ในกรณีนี้เมื่อถือว่านายเกษรา ถึงแก่ความตายตามมาตรา ๖๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์โดยมีคำสั่งศาลไปแสดงแทนมรณบัตร และในขณะที่ตายนายเกษรา ก็ยังเป็นสมาชิกการฌาปนกิจสงเคราะห์ของกรมประชาสงเคราะห์อยู่ โดยได้มีการส่งเงินค่าฌาปนกิจสงเคราะห์ตลอดมาและมีได้มีการฝ่าฝืนระเบียบของกรมประชาสงเคราะห์ในเรื่องการฌาปนกิจสงเคราะห์แต่อย่างใด การที่กรมประชาสงเคราะห์ปฏิเสธไม่ยอมจ่ายเงินให้แก่ผู้ร้องทุกข์โดยอ้างว่าไม่มีมรณบัตรไปแสดงและไม่ได้นำเงินไปจัดการศพนั้น จึงเป็นการกระทำที่ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ของการฌาปนกิจสงเคราะห์และบทบัญญัติของกฎหมาย สมควรที่นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาลจะสั่งการให้กรมประชาสงเคราะห์จ่ายเงินค่าฌาปนกิจสงเคราะห์ให้แก่ผู้ร้องทุกข์รายนี้ตามกฎหมายต่อไป ดังรายละเอียดปรากฏตามสำเนาคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ ที่ ๑๔/๒๕๒๘ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑)

ในการนี้ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งคำวินิจฉัยฯ ดังกล่าวไปยังนายกรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๘ เพื่อทราบและพิจารณาสั่งการตามมาตรา ๔๘ และ ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ.๒๕๒๒ ซึ่งบัดนี้ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) สั่งและปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี ได้พิจารณาแล้วมีคำสั่งให้กรมประชาสงเคราะห์ดำเนินการตามมติของคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ ดังรายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๒)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรีดังกล่าวต่อไป หากกรมประชาสงเคราะห์ดำเนินการได้ผลเป็นประการใด ขอได้โปรดแจ้งให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาทราบด้วย ทั้งนี้ เพื่อจะได้รับรายงานผลการดำเนินการในเรื่องดังกล่าวให้นายกรัฐมนตรีทราบต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(ลายมือชื่อ) วัฒนา รัตนวิจิตร

(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

โทร. ๒๒๒๐๒๐๖ - ๙
(งานร้องทุกข์ คณะที่ ๑)